

Publicerad 4 september 2008 kl. 04:00

TEXTFÖRSTÖRINGEN
SPONSRAS AV: smarteyes

Tipsa en vän

Skriv ut

Kvinnors hatkärlek

BOKEN. Skammen fräter i *Doris Dahlins* roman *Vi vet nog vem du är*. Den finns överallt: i magen, i andras blickar, i spegeln. Den ligger som ett dis på allting så att de enklaste sysslor – som att tvätta håret eller torka av bordet – ibland känns o-överkomliga. Och skammen förstör livet för bokens två huvudpersoner, Anna och Grace.

De har dragits med varandra sedan barndomen och har liknande barndomstrauman i bagaget – mammor som inte betett sig som mammor ska, och en obarmhärtig lärare som inte drog sig för att påpeka det. Och de har skammen gemensam, förstås – den som Dahlin redan skildrat så inkännande i den självbiografiska "Skammens boning" från i fjol.

Men nu är det alltså fiktion, även om ett kort efterord meddelar att "många av de händelser som beskrivs hänt i verkligheten". Med sina 200 sidor är det här en kort roman – kanske för kort – och perspektivet växlar mellan de två kvinnorna. Inledningsvis är kontrasterna mellan dem det mest slående. Grace har tagit sig bort från Gävle, till ett bättre liv i Stockholm där hon har en elegant lägenhet och ett jobb som personalansvarig på ett stort företag. Anna däremot är nyskild, sliter i kassan på Konsum och tittar på kvällarna lite för djupt ner i vinglasen. Men det här är också i någon mening två versioner av samma kvinna – hon som slet sig fri från eländet, och hon som blev kvar.

Så här långt har romanen inte bara imponerat med sin enkla, klara prosa, den har också gripit tag i mig med en psykologiskt insiktsfull skildring av den komplicerade hatkärleken kvinnorna emellan. Maktkampen som präglar relationen slår fram och tillbaka.

Den andra halvan av "Vi vet nog vem du är" är mer problematisk. Här tar Dahlin ut svängarna för mycket; det utmynnar i onyanserad misärporr. Kvinnornas relation – den som bär upp den första delen av historien – hamnar i bakgrunden. Istället drar Dahlin av någon anledning in en mordhistoria. Någon som heter Conny har hittats död, och under återstoden av romanen försöker jag förvirrat förstå hur han står i relation till övriga karaktärer. Det är ett krystat och tafatt slut på en roman som i sin helhet ger ett ojämnt intryck. Dahlin är förvisso stundtals briljant i de små vardagsnära detaljerna – men de stora gesterna behöver hon arbeta mer med. Skammen fräter i *Doris Dahlins* roman *Vi vet nog vem du är*. Den finns överallt: i magen, i andras blickar, i spegeln. Den ligger som ett dis på allting så att de enklaste sysslor – som att tvätta håret eller torka av bordet – ibland känns o-överkomliga. Och skammen förstör livet för bokens två huvudpersoner, Anna och Grace.

De har dragits med varandra sedan barndomen och har liknande barndomstrauman i bagaget – mammor som inte betett sig som mammor ska, och en obarmhärtig lärare som inte drog sig för att påpeka det. Och de har skammen gemensam, förstås – den som Dahlin redan skildrat så inkännande i den självbiografiska "Skammens boning" från i fjol.

Men nu är det alltså fiktion, även om ett kort efterord meddelar att "många av de händelser som beskrivs hänt i verkligheten". Med sina 200 sidor är det här en kort roman – kanske för kort – och perspektivet växlar mellan de två kvinnorna. Inledningsvis är kontrasterna mellan dem det mest slående. Grace har tagit sig bort från Gävle, till ett bättre liv i Stockholm där hon har en elegant lägenhet och ett jobb som personalansvarig på ett stort företag. Anna däremot är nyskild, sliter i kassan på Konsum och tittar på kvällarna lite för djupt ner i vinglasen. Men det här är också i någon mening två versioner av samma kvinna – hon som slet sig fri från eländet, och hon som blev kvar.

Så här långt har romanen inte bara imponerat med sin enkla, klara prosa, den har också gripit tag i mig med en psykologiskt insiktsfull skildring av den komplicerade hatkärleken kvinnorna emellan. Maktkampen som präglar relationen slår fram och tillbaka.

Den andra halvan av "Vi vet nog vem du är" är mer problematisk. Här tar Dahlin ut svängarna för mycket; det utmynnar i onyanserad misärporr. Kvinnornas relation – den som bär upp den första delen av historien – hamnar i bakgrunden. Istället drar Dahlin av någon anledning in en mordhistoria. Någon som heter Conny har hittats död, och under återstoden av romanen försöker jag förvirrat förstå hur han står i relation till övriga karaktärer. Det är ett krystat och tafatt slut på en roman som i sin helhet ger ett ojämnt intryck. Dahlin är förvisso stundtals briljant i de små vardagsnära detaljerna – men de stora gesterna behöver hon arbeta mer med.

Annika J Hagström

Doris Dahlin.

JESSICA GOW/SCANPIX

Vi vet nog vem du är

Doris Dahlin
Ordfront Ut kommer i dag